

Ο τέταρτος τελικός του φετινού πρωταθλήματος μπάσκετ απέδειξε, για μια ακόμα φορά, την έκπτωση όχι μόνον του ελληνικού αθλητισμού, αλλά του συνόλου της ελληνικής κοινωνίας. Το ότι συνέβη εντός και εκτός του Φαληρικού κλειστού ήταν λίγο πολύ αναμενόμενο, και μάλιστα εκδηλώθηκε στη πιο ελαφριά του έκδοση, καθώς δεν υπήρξαν ανθρώπινα θύματα.

Η τόσο σφοδρή, βίαιη, παράλογη αντιπαράθεση ανάμεσα σε δύο αθλητικούς συλλόγους μας οδηγεί σε σκέψεις. Θρησκευτικές διαφορές ανάμεσα στους οπαδούς δεν υπάρχουν, ούτε πολιτικές, ούτε κοινωνικές. Ουσιαστικές δηλαδή ρίζες αντίθεσης που να γεννιούνται μέσα από την καθημερινότητα, απουσιάζουν. Δεν είναι οι μεν αριστερίζοντες, φτωχοί, προτεστάντες και οι άλλοι δεξιοί, καθολικοί. Μιλάνε τη ίδια γλώσσα, κινούνται στην ίδια πόλη, αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα, κάνουν τις ίδιες δουλειές, αναπνέουν τον ίδιο αέρα.

Γιατί άραγε η συλλογική τους προτίμηση να δημιουργεί τόσο βαθιά ρήγματα.;

Γιατί να πιστεύουν οι μεν για τους δε ότι είναι «κότρες», «ρουφιάνοι», «αδέρφια του μπάγκς μπάνυ» ;

Τι είναι αυτό που κάνει τη συνθηματολογία να ξεφεύγει από το χιούμορ και να μετατρέπεται σε μίσος αβυσσαλέο;

Και για να φθάσουμε στο τελικό ερώτημα:

Ποιος ή ποιοι και γιατί έχουν συμφέρον από τη συντήρηση αυτού του κλίματος;

Οι επιστήμες της κοινωνιολογίας και της ψυχιατρικής καλούνται να δώσουν τις απαντήσεις και σοβαροί, έντιμοι διαχειριστές της εξουσίας να τις εφαρμόσουν. Αν πιστεύει όμως κάποιος, ότι αυτό μπορεί να συμβεί άμεσα στην ελληνική σκηνή, ζει εκτός πραγματικότητας. Η αδράνεια που έχει το σύστημα, για αντιμετωπισθεί απαιτεί χρόνο, θέληση, βούληση και τίποτα από αυτά δεν υπάρχει ή δεν περισσεύει.

Έτσι οι μάζες θα παραμένουν ανεκπαιδευτες, ποτισμένες με ουσίες και εχθρότητα ως εκ τούτου θα συνεχίσουν να γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης και καύσιμο για το όχημα των επιθυμιών των προέδρων, των παραγόντων και των παρατρεχάμενων. Αυτός είναι ο ρόλος τους. Αρκετά συγγενικός με το ρόλο των πολιτών.

Ο καθαρός αθλητισμός, όπως και η καθαρή πολιτική θα παραμείνουν θολοί, μακρινοί, ξεχασμένοι προορισμοί. Θα παραμείνουν δήθεν στόχοι και το στάδιο ειρήνης & φιλίας θα παραμείνει χώρος αντιφάσεων (ποια Φιλία; ποια Ειρήνη;) και συγκρούσεων...

